

Ο Άγιος Αντίπας, ιατρός το επάγγελμα, με ειδικότητα στα οδοντικά νοσήματα, ήταν ένας από τους Πρώτους Χριστιανούς της Περγάμου. Σύγχρονος των Αγίων Αποστόλων «υφ' ων χειροτόνηται», όπως αναφέρουν οι γραφές;

Ήταν δεύτερος Επίσκοπος της πόλης αυτής. Περί το 70 μ.χ. χειροτονήθηκε πιθανότατα από τον Άγιο Ιωάννη το Θεολόγο, ο οποίος μνημονεύει και το όνομα του Αγίου Αντίπα, στην Αποκάλυψη (κεφ. Β. παρ. 13). Η Πέργαμος ήταν πόλη όπου ζούσαν πολλοί ειδωλολάτρες, γι' αυτό, το έργο του ήταν εξαιρετικά δύσκολο. Ο Άγιος όμως προχώρησε το δρόμο του με πολλή υπομονή και επιμονή και με τη χάρη του Θεού, οδήγησε πλήθος ειδωλολατρών στη Χριστιανική πίστη. Διακρινόταν για την ταπεινοφροσύνη του, την καλοσύνη του, την αγάπη προς τον πλησίον και ιδιαίτερα για τη φιλευσπλαχνία του. Είχε μεγάλη κλίση στα γράμματα και από τα μικρά του χρόνια η μεγάλη του επιθυμία ήταν να γίνει γιατρός.

Αποφάσισε και φοίτησε στην περίφημη Ιατρική Σχολή της Περγάμου, όπου κατά καιρούς

δίδαξαν και διακρίθηκαν μεγάλοι Ιατροί, όπως ο μεγάλος ιατρός της Ρωμαϊκής εποχής Γαληνός (131-201 μ. Χ.), ο οποίος και αυτός καταγόταν από την Πέργαμο. Πίστευε απόλυτα δε στο α-ξιωμα ότι καμία επίσκεψη δεν πρέπει να γίνεται αντικείμενο εμπορίου, λόγοι της μεγάλης του αγάπης για τον συνάνθρωπο του. πονούσε για αυτόν και δεν ήθελε

την επιστήμη του να την κάνει εμπόριο. Γιάτρευε και αντιμετώπιζε τα προβλήματα των ασθενών του με καλοσύνη, ποτέ δεν έκανε λόγο για αμοιβή, δεν απογοήτευε και δεν αποθάρρυνε κανέναν.

Δεν είναι ακριβής η ημερομηνία κατά την οποία ο Άγιος Αντίπας έγινε Χριστιανός. Από τότε ο ιατρός των σωμάτων έγινε και ιατρός των ψυχών. Μίλαγε στους ασθενείς του για τη Χριστιανική πίστη και άναβε τους πυρσούς στις καρδιές για την αλήθεια, την αγάπη και τη σωτηρία της ψυχής.

Στα πρώτα χρόνια της αυτοκρατορίας του Δομετιανού (81-96μ.Χ.) ο Άγιος όντας 83 ετών αντιμετώπιζε κατηγορίες από τον έπαρχο της πόλης και οδηγείται στο δικαστήριο όπου καταδικάζεται σε θάνατο.

Ο Άγιος καταδικάστηκε να καεί ζωντανός μέσα σε χάλκινο βόδι. το οποίο αποτελούσε δωρεά του βασιλιά της Περγάμου Αττάλου του Α' (241-197 π.χ.) στην Ακρόπολη της πόλης ως τρόπαιο της νίκης του κατά των Γαλατών και το οποίο είχε μεταφερθεί από τους Ρωμαίους στο αιγυπτιακό ιερό του Σέραπη, όπου τιμούσαν το βόδι ως ιερό ζώο. Η σορός του Αγίου τάφηκε έξω από το Σεράπιο, σ'ένα χώρο που αργότερα διαμορφώθηκε ως τόπος μαρτυρίου «Μωροννα». «Μαρτύριο», μικρό ναό προς τιμήν του. Το χάλκινο βόδι μεταφέρθηκε από το Θεοδόσιο στην Κωνσταντινούπολη. Μέσα στο βόδι αυτό το έτος 610 μ. Χ., οι Βυζαντινοί κάψανε τον τυραννικό Αυτοκράτορα Φωκά Α'.

Λείψανα του Αγίου διασώζονται σήμερα στην Πάτμο, στο Άγιον Όρος, το δεξί του χέρι στη

μονή Διονυσίου, η σιαγό να του, στη Μονή τη; Μεγάλης Λαύρας στο Άγιον Όρος, στο Φανάρι, στη Μυτιλήνη και στον Μητροπολιτικό ναό της Μυτιλήνης.

Ο Παντοκράτωρ θεός για την πίστη του τον βράβευσε στον ουρανό και στη γη. Το όνομα του αναφέρεται στην Και νή Διαθήκη και στην Αποκάλυψη του Ιωάννη, όπου τον ονομάζει ο Κύριος; «Μάρ τυρα του πιστό».